

Arrest

nr. 304 880 van 16 april 2024
in de zaken RvV X en X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: In de zaak met rolnummer X
ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

In de zaak met rolnummer X
ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien de beroepen die X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 19 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 20 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 23 februari 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat N. BOHLALA, loco advocaat E. MASSIN, en door advocaat M. KALIN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaanse staatsburger te zijn van Pashtun origine. U bent 25 jaar oud en werd geboren te [G.] gelegen in het Zazi district –ook gekend als [A.]– van de provincie Paktia waar u verbleef tot 2 augustus 2021 toen u vluchtte naar Kaboel tot de val van de voormalige overheid en u het land verliet. U verklaarde dat u een leerkracht was aan een privé-school [...] en een meisjeslyceum gelegen in uw eigen dorp. U gaf les gedurende ongeveer 14 maanden waarin u vijf dreigbrieven van de taliban ontving. Daarin werd u verteld dat u areligieuze en westerse waarden gaf aan meisjes en u moest stoppen met uw job. Twee maanden [...] voor uw vlucht ging de hoofdlerkracht van de meisjesschool waar u werkte de salarissen ophalen van de leerkrachten. Onderweg terug werd zijn bus tegengehouden door de taliban en hij werd vermoord. Ongeveer anderhalve maand nadien viel uw district volledig in de handen van de taliban en u besloot te vluchten naar Kaboel. Minder dan twee dagen na uw vlucht naar Kaboel werden er twee van uw collega's die ook werkten voor de meisjesschool ontvoerd en gedood door de taliban. Toen Kaboel viel besloot u dat het niet veilig was voor u in Afghanistan en u ontvluchtte het land. U reisde naar België waar u aankwam op 27 januari 2022 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 28 januari 2022. Na uw vlucht is de taliban nog vier of vijf keer naar u komen vragen en omstreeks vijf of zes dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS is uw familie in Afghanistan ook verhuisd naar de provinciehoofdstad van Paktia omdat ze werden lastiggevallend door de taliban.

Ter staving van uw relaas legde u de volgende documenten neer. Twee dreigbrieven, een waarderingsbrief van uw werk, een certificaat van de privéschool waar u les gaf, uw diploma van het multidisciplinair instituut, uw diploma van het middelbaar onderwijs, een certificaat van een cursus Engels die u volgde en medische verslagen

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud wel gezondheidsproblemen aan en u legde ook medische attesten hiervoor neer (CGVS p. 2-3). Echter kan het CGVS vaststellen dat de door u ingenomen medicatie Dafalgan en Paracetamol geen impact had op uw vermogen om het gesprek te volgen en duidelijk te antwoorden op de gestelde vragen (CGVS p. 3). Er werd u ook gewezen op het feit dat indien u zich onwel zou voelen u dat best kon vermelden zodat u verder geholpen zou kunnen worden (CGVS p. 3). Tijdens uw gehoor haalde u geen verdere problemen aan waardoor er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers uw relaas is ongeloofwaardig.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande de bedreigingen die u ontving.

Zo legde u twee dreigbrieven neer van de taliban. Deze brieven zijn echter gedateerd op 12/03/1390 en 18/05/1390. U verklaarde daarentegen dat u begon met lesgeven rond 1399 en dit [...] gedurende veertien maanden deed (CGVS p. 10). Bovendien verklaarde u ook dat u deze dreigbrieven vier tot zes maanden voor uw vlucht ontving (CGVS p. 14, 24). Deze tegenstrijdigheden beschadigen uw geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Voorts is het ook opmerkelijk dat de dreigbrieven de zonnekalender gebruiken als referentie naar data terwijl de taliban zich bedient van de maankalender zoals ook uit het gegeven blijkt dat de kalender na de machtsovername werd gewijzigd naar de maankalender.

Verder verklaarde u dat u vijf of zes dreigbrieven ontving gedurende de veertien maanden dat u les gaf (CGVS p. 23-24). Gevraagd waarom u maar twee van deze dreigbrieven had verklaarde u dat u de overige had weggegooid (CGVS p. 24.). Toen er u werd gevraagd wat er in deze andere dreigbrieven stond zei u dat er dezelfde zaken instonden zoals diegene die u tijdens uw persoonlijk onderhoud neerlegde (CGVS p. 24).

Het is bevreemdend dat de taliban u vijf of zes bedreigingen zouden sturen op zeven maanden tijd zonder verdere acties te ondernemen ondanks dat u duidelijk niet inging op hun eisen (CGVS p. 16-17, 23-24). Dit is opmerkelijk aangezien u verklaarde dat de meisjesschool waar u les gaf lag in hetzelfde dorp waar u woonde en bovendien de taliban daar 's nachts actief waren (CGVS p. 10, 11). Aangezien u ook verklaarde dat ze gebruikmaakten van de moellah en de maliks om u deze dreigbrieven te bezorgen aan uw school ligt het in de lijn van de verwachting dat de taliban geen problemen zouden ondervinden om u te vinden (CGVS p. 13, 14). Het feit dat de taliban gedurende deze gehele periode niets verder ondernamen tegen u behalve telkens dezelfde soort dreigbrieven te sturen doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Voorts stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande de vervolging van uw collega.

Zo verklaarde u dat uw hoofdlerkracht [M.] twee maanden voor uw vlucht werd tegengehouden en vermoord door de taliban (CGVS p. 17). Later toen u dezelfde vraag werd gesteld verklaarde u weer dat u hij vier maanden voor uw vlucht werd gedood (CGVS p. 21). Deze tegenstrijdige verklaringen plaatsen verdere vragen bij uw geloofwaardigheid. Verder werd er u gevraagd hoe u wist dat [M.] werd gedood door de taliban (CGVS p. 22). Hierop wist u enkel vage verklaringen te geven dat het algemeen gekend was dat ze deze weg gebruikten en niemand anders het zou doen (CGVS p. 22). Het is echter opmerkelijk dat de taliban niet duidelijk zouden laten weten dat zij verantwoordelijk waren voor de moord of dit verder in hun bedreigingen zouden vermelden aan u of uw collega's.

Verder werd er u ook gevraagd wat de reactie was van de school op de moord waarop u verklaarde dat ze louter het ministerie van onderwijs inlichtte en er verder niets gebeurden (CGVS p. 21). Ook toen er u werd gevraagd of er bijkomende veiligheidsmaatregelen werden getroffen door de school, uzelf of uw collega's verklaarde u van niet. Het is bizar dat nadat een prominente werknemer van uw school op klaarlichte dag werd vermoord door de taliban uw school en uw collega's zulke laconieke reactie zouden hebben. Het feit dat u verklaarde dat zowel de hoofdlerkracht als uzelf als uw collega's bedreigingen ontvingen is het ook bedenkelijk dat er geen enkele collega van u zou hebben besloten om te stoppen met hun job nadat het gevaar extreem reëel was geworden. Dit doet uw geloofwaardigheid verder wankelen.

Al deze elementen samengenomen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw vrees voor vervolging door de taliban omwille van uw job als leerkracht.

Aangaande uw tewerkstelling als leerkracht kan het CGVS verder vaststellen dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin personen die werkten als onderwijzer of in een onderwijsinstelling te maken krijgt met vervolging. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en de mate waarin de persoon of de instelling zich schikt naar de talibanverordeningen. Uzelf haalt geen dergelijke elementen aan. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier niet in geslaagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u een leerkracht biologie en sport was en tewerkgesteld was bij een privéschool en een meisjeslyceum. Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud ook de kans gegeven om meer uitleg te bieden over uw motivatie om als leerkracht op een meisjesschool te werken (CGVS p. 18). U verklaarde toen dat het eerder uit praktische overweging was aangezien de school dicht bij uw woning lag en u een job nodig had (CGVS p. 18). Later maakte u een opmerking op uw notities aangaande deze antwoorden waarop u verklaarde dat leerkracht worden uw prioriteit was en u meisjesonderwijs altijd had gesteund (Opmerkingen Notities Nr. 4, 5). Aangezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud zulke elementen nooit aankaartte –ondanks dat u hiervoor duidelijk de mogelijkheid kreeg– doet dit vermoeden dat dit niet een dusdanig belangrijk element vormt in uw gedachtegoed of dat u onmogelijk kan worden geacht zich aan te passen aan de huidige talibanverordeningen. Een vrees voor vervolging louter omdat u werkte voor een meisjeslyceum maakt u aldus niet aannemelijk. Bovendien zijn zoals hierboven uiteengezet uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt ook niet aannemelijk.

De overige opmerkingen die u gaf op de notities weten de bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Betreffende het werk van uw vader dient te worden gesteld dat dit geen relevantie heeft op bovenstaande en

uw bewering als zou uw familie na uw vertrek zijn lastiggevallen komt weinig aannemelijk over gezien u uw eigen vervolgingsfeiten geenszins aannemelijk weet te maken.

De documenten die u neerlegde weten de bovenstaande appreciatie ook niet te wijzigen. Zoals voordien vermeld kan de authenticiteit van de dreigbrieven die u neerlegde in twijfel worden getrokken door de datering die ze bevatten en de wijze waarop deze zijn opgeschreven. De waarderingsbrief van uw werk toont aan dat u mogelijks heeft gewerkt voor een school, maar dit wordt door het CGVS niet in vraag getrokken. Ook het certificaat van de privéschool waar u les gaf toont hoogstens aan dat u daar tewerkgesteld werd, maar louter het feit dat u een leerkracht was is niet voldoende om een vrees in uw hoofde vast te stellen. Uw diploma's en certificaat van de cursus Engels tonen aan dat u onderwijs heeft genoten in Afghanistan, maar dit heeft geen verdere betrekking op uw vrees.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_

09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in

wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terecht-komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker op 3 augustus 2023 twee verzoekschriften heeft ingediend die zijn gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 29 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg dient te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. 298 340 en 298 349 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting geeft verzoeker aan dat hij wenst dat zijn beroep wordt beoordeeld op basis van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 298 349.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoeker derhalve geacht afstand te doen van het verzoek-schrift met rolnummer 298 340

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 20 februari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;

- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Verzoeker heeft op 23 februari 2024 een aanvullende nota neergelegd en voegt hierbij volgende attesten:

- een dreigbrief van 29 september 2020, met vertaling;
- een dreigbrief van 30 maart 2021, met vertaling;
- een dagvaarding van 14 november 2023, met vertaling;
- een dagvaarding van 28 november 2023, met vertaling;
- een arrestatiebevel van 14 januari 2024, met vertaling;
- een aanbevelingsbrief van de directeur van een secundaire meisjesschool, met vertaling;
- een aanbevelingsbrief van het ministerie van onderwijs van 4 september 2021, met vertaling;
- een brief van de Algemeen Directeur van de Mosbat Badloon Civil Society waarin wordt gesteld dat verzoeker van januari 2019 tot augustus 2020 actief was als mensenrechtenactivist.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wets-ontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingen-wet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van de het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 bepaalt het volgende:

*"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]"*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker verklaarde dat hij wordt bedreigd door de taliban omdat hij leerkracht was in een privéschool en in een meisjeslyceum.

Hij stelt dat verweerder weliswaar heeft opgemerkt dat de door hem neergelegde dreigbrieven gedateerd zijn op “12/03/1390” (2 juni 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) en “18/5/1390” (9 augustus 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) en dus op een ogenblik dat hij nog niet werkte, maar dat hij slechts de stukken kan meedelen waarover hij beschikt en hij slechts kan veronderstellen dat de taliban zich hebben vergist bij het dateren van de dreigbrieven. De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder op goede gronden heeft opgemerkt dat verzoeker aangaf zijn activiteiten als leerkracht te hebben aangevat in 1399 (dus ten vroegste in 2020 volgens de Gregoriaanse kalender) en dat de voorgelegde dreigbrieven zijn geloofwaardigheid dus op ernstige wijze aantasten. Verzoekers betoog dat de taliban zich misschien hebben vergist bij het vermelden van een datum op deze brieven is volstrekt ongeloofwaardig, te meer omdat zij zich dan tweemaal zouden hebben vergist. Verzoeker voegt nu plots bij zijn aanvullende nota nog twee bijkomende dreigbrieven die werden gedateerd op 29 september 2020 en 30 maart 2021. Het is volstrekt onaannemelijk dat deze dreigbrieven, waarbij de taliban plotseling wel “*zorgvuldig*” zijn bij het dateren ervan, authentieke documenten zijn. Dit omdat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij de andere dreigbrieven die hij ontving had weggegooid, aangezien hij ze niet allemaal kon bijhouden, en hij dit in zijn verzoekschrift nogmaals bevestigde. De toelichting van verzoeker dat hij niet weet waarom de taliban, ondanks het feit dat zij hem eenvoudig konden aantreffen, hem niet rechtstreeks benaderden en geen actie ten aanzien van hem ondernamen leidt ook niet tot het besluit dat moet worden aangenomen dat hij werd gevisieerd.

Door te duiden dat hij enkel kan navertellen wat hij zelf heeft meegemaakt erkent verzoeker dat hij niet met zekerheid kan stellen dat de taliban verantwoordelijk waren voor de dood van zijn collega die lonen diende op te halen. Hij toont door uiteen te zetten dat hij, na het overlijden van zijn collega – terwijl ook helemaal niet wordt aangetoond dat enige collega gewelddadig om het leven werd gebracht – weinig keuze had dan zijn werkzaamheden verder te zetten, omdat hij dicht bij zijn werkplek woonde en hij zijn gezin moest onderhouden, niet aan dat hij op enigerlei wijze werd bedreigd door de taliban. Hij maakt met dit betoog en door te beweren dat het ministerie van onderwijs door de schooldirecteur werd ingelicht omtrent de dood van de hoofdlerkracht en het verlies van de lonen niet aannemelijk dat hij of de school waar hij werkte echte praktische maatregelen namen om het risico op bijkomende incidenten in te perken, wat nochtans mocht worden verwacht indien er werkelijk enige reële dreiging bestond en er vanwege de overheid geen reactie kwam.

Verzoeker gaat met zijn betoog dat de taliban wel acties ondernamen ten aanzien van onderwijzend personeel in de school waar hij les gaf, aangezien, na zijn vertrek, nog twee van zijn collega's werden gedood, voorbij aan het feit dat hij geen enkel stuk aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn verhaal omtrent de dood van deze collega's enige grond heeft. Hij wijzigt daarenboven zijn verhaal, nu hij voorheen enkel aangaf dat na zijn vertrek twee collega's thuis werden opgepakt en hij niet stelde dat zij om het leven werden gebracht. Het gegeven dat verzoeker zijn relaas permanent verandert, leidt tot de conclusie dat het niet waarheidsgetrouw is.

De toelichting die verzoeker verstrekt aangaande de houding van de taliban inzake onderwijs aan meisjes en vrouwen laat niet toe te besluiten dat hij, die bovendien nog voor de volledige machtsovername door de taliban stopte met lesgeven, enig gevaar zou lopen. Het door hem aangebrachte citaat uit een verslag (USIP, “*Taking a Terrible Toll: the Taliban's Education Ban*”, 13 april 2023) laat niet toe vast te stellen dat de taliban op systematische wijze maatregelen zouden nemen ten aanzien van leerkrachten die in het verleden ook onderricht verschaften aan meisjes en vrouwen en dat zij deze leerkrachten zouden beschouwen als tegenstanders van hun regime. Er blijkt ook niet dat het onderwijzen van meisjes en vrouwen verzoeker echt nauw aan het hart ligt en dat het de veruiterlijking is van een bepaalde overtuiging. Verzoeker verklaarde namelijk uitdrukkelijk eigenlijk geen leerkracht te willen worden en zette uiteen dat hij om louter economische redenen dit beroep uitoefende. Hij stelde les te geven aan een meisjesschool omdat deze school niet ver van zijn verblijfplaats lag en hij er gemakkelijk naartoe kon. Het gegeven dat verzoeker tijdens het gehoor, door te stellen dat het geven van onderwijs hem “*blij*” maakte, ook aangaf dat hij een zekere arbeidstevredenheid had, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad merkt verder op dat verzoeker na zijn gehoor zijn relaas weer wenste aan te passen door plots te stellen dat leerkracht worden voor hem een prioriteit was en hij het meisjes-onderwijs steeds steunde. Deze vaststelling laat wederom enkel toe te besluiten dat verzoeker er niet voor terugschrikt om zijn relaas te veranderen en er dus weinig vertrouwen kan worden gesteld in wat hij verklaart. In ieder geval laten zijn verklaringen en de aangebrachte stukken niet toe te concluderen dat hij, omdat hij leerkracht was, werd of dreigt te worden vervolgd.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota nog kopieën van “dagvaardingen” van 14 november 2023 en van 28 november 2023 en een kopie van een “arrestatiebevel” van 14 januari 2024. De Raad is van oordeel dat niet kan worden aangenomen dat deze stukken kopieën van authentieke documenten zijn. Hij wijst er in dit verband op dat kan worden verwacht dat in een dagvaarding duidelijk de precieze datum wordt aangegeven waarop de gedagvaarde persoon zich moet aanmelden en dat niet blijkt dat deze vermelding is opgenomen in de dagvaardingen die verzoeker aanbrengt. Er wordt slechts verwezen naar “woensdag omstreeks 8 uur”. Er moet ook op worden gewezen dat blijkens de bewoordingen van het “arrestatiebevel” het een document betreft waarbij een inlichtingendienst aan een veiligheidsdienst opdracht geeft een persoon te arresteren. Het is dus geen aan verzoeker gericht document en toch stelt verzoeker, die voorhoudt geen banden te hebben met de taliban, een kopie te hebben van een stuk waarin een inlichtingendienst een opdracht zou geven aan een veiligheidsdienst. Dit is niet geloofwaardig. Gezien het profiel van verzoeker – die geen belangrijke functie bekleedde en die zijn professionele activiteiten stopzette nog voor de taliban de volledige controle over Afghanistan hadden –, is het ook niet aannemelijk dat de taliban, meer dan twee jaar na zijn vertrek uit Afghanistan, hem plots zouden viseren. Uit de aan de Raad voorgelegde documentatie blijkt bovendien dat, gezien het niveau van corruptie in Afghanistan, allerhande documenten er eenvoudig kunnen worden verkregen en deze documenten weinig bewijswaarde hebben.

De kopie van de aanbevelingsbrief van 4 september 2021 die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt stelt dat verzoeker zijn beroep steeds correct uitoefende. Los van de vraag of deze brief een authentiek stuk is, volstaat het te stellen dat dit stuk niet tot de conclusie kan leiden dat hij wordt vervolgd of dat hij enig risico loopt in Afghanistan.

De kopie van een in gebrekkig Engels gestelde brief waarin verzoeker wordt omschreven als een mensenrechtenactivist die in verschillende Afghaanse provincies actief was kan evenmin worden beschouwd als een stuk dat de realiteit correct weergeeft. Verzoeker, die hiertoe nochtans uitgebreid de kans had, heeft nooit aangegeven dat hij actief was als mensenrechtenactivist en verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat hij naast zijn onderwijsstaak geen andere activiteit uitoefende.

Verzoeker stelt nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan in de problemen te zullen komen omwille van zijn “verwestering”.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14). Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving laat niet toe anders te oordelen. Door voor te houden dat er weinig informatie is omtrent het lot van Afghaanse burgers die na een verblijf in het buitenland naar hun land van herkomst terugkeren toont hij uiteraard niet aan dat hij enig probleem dreigt te ondervinden. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat wanneer er geen inlichtingen zijn waaruit blijkt dat Afghaanse burgers die naar hun land terugkeren in regel incorrect worden behandeld er toch moet worden aangenomen dat dit het geval is. In zoverre het zijn bedoeling zou zijn om in twijfel te trekken of er voldoende informatie is om een standpunt te kunnen innemen, kan het volstaan te duiden dat uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat er nog steeds informatie omtrent de situatie in Afghanistan doorstroomt die toelaat de vereiste analyses te maken.

Verzoeker lijkt ook uit het oog te verliezen dat verweerder niet is gebonden door standpunten die worden ingenomen door allerhande belangenorganisaties. Het komt verweerder toe om op grond van de beschikbare informatie, in alle objectiviteit, een eigen standpunt in te nemen en de Raad kan niet vaststellen dat hij aan deze verplichting is tekortgekomen.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. In dit verband moet worden herhaald dat niet blijkt dat personen die voorheen in de onderwijssector actief waren in Afghanistan de bijzondere aandacht genieten van de taliban.

Door te verwijzen naar zijn verblijf in België toont verzoeker verder niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker bewijst niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij afkomstig is uit een dorp waar de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren en een zekere invloed hadden, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De bemerkingen, met verwijzing naar allerhande rapporten, van verzoeker omtrent de wijzigingen in Afghanistan na de machtsovername door de taliban en inzake de humanitaire, veiligheids- en mensen-rechtensituatie geven geen aanleiding tot de vaststelling dat hij persoonlijk dreigt te worden vervolgd wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De beschouwingen van verzoeker en de door hem aangebrachte stukken leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad stelt vast dat verzoeker uiteenzet dat de taliban een streng islamitisch beleid wensen te handhaven en dit soms resulteert in onmenselijke bestraffingen. Hij licht evenzeer toe dat het nieuwe rechtssysteem dat de taliban wensen in te voeren nog in volle ontwikkeling is, dat er soms arbitrair wordt opgetreden en dat bepaalde beloften omtrent amnestieverlening niet worden gerespecteerd. Verzoeker citeert uit berichtgeving omtrent incidenten onmiddellijk na de machtsovername door de taliban. Deze berichtgeving betreft onder meer de behandeling van familieleden van tegenstanders die weigeren om zich over te geven en van voormalige medewerkers van buitenlandse troepenmacht, van personen die misdrijven pleegden, van religieuze minderheden, van mensenrechtenbeschermers, journalisten en van mensen die protestacties voerden. Hiermee toont hij niet aan dat hij actueel zelf een reëel risico loopt ter dood te worden veroordeeld, te worden geëxecuteerd of te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er blijkt namelijk niet dat hij enig misdrijf zou hebben gepleegd dat ertoe zou kunnen leiden dat hij op grond van de strenge, door de taliban ingevoerde, regels zal worden bestraft, dat hij behoort tot een van de categorieën waarvan sprake in de aangevoerde berichtgeving of, ruimer, dat hij door de taliban zal worden gepercipieerd als een tegenstander van hun regime. In dit verband moet nogmaals worden aangegeven dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een activist voor vrouwenrechten is, dat hij verwesterd is of dat hij, bij een terugkeer naar Afghanistan, zal worden beschouwd als een verwesterde Afghaan.

Er kan niet worden vastgesteld dat verzoeker een risico loopt op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade ingevolge willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Paktia en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan January 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38) blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, met verwijzing naar minder recente of minder specifieke informatie en de door hem aangebrachte informatie omtrent allerlei gewapende groeperingen, waaronder de Islamitische Staat, die in Afghanistan actief zijn en die ook een bedreiging kunnen vormen voor burgers in andere landen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Er blijkt ook voldoende informatie beschikbaar te zijn om de veiligheidssituatie in de verschillende regio's in Afghanistan actueel reeds te kunnen beoordelen. Verzoeker, die zelf naar allerlei informatie omtrent de situatie in Afghanistan verwijst en op die wijze erkent dat er nog veel informatie doorstroomt, kan niet worden gevolgd waar hij nogmaals voorhoudt dat er, bij gebrek aan informatie over de situatie in Afghanistan, geen correcte risicoanalyse kan gebeuren.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat hem op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker ook geschonden acht, bepaalt dat verweerder een verzoek om internationale bescherming op individuele, objectieve en onpartijdige wijze dient te beoordelen en dat hij hierbij rekening dient te houden met de in deze wetsbepaling opgesomde elementen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, een grondige en volledige analyse heeft doorgevoerd van de door verzoeker verstrekte inlichtingen en dat hij rekening heeft gehouden met de elementen die eigen zijn aan verzoeker. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de analyse die verweerder maakte impliceert niet dat voormelde wetsbepaling werd miskend.

De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden gesteld dat dit beginsel verweerder verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord door verweerder. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De bewering dat verweerder niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

In de mate dat verzoeker ook nog de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, heeft of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK